

Arrest

nr. 220 300 van 25 april 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “*Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, Schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet*”. In een tweede middel werpt de verzoekende partij op, “*Schending van de materiële motiveringsplicht algemeen beginsel van behoorlijk bestuur Schending van het rechtszekerheidsbeginsel Schending van artikel 3 EVRM*”.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 16 januari 2019 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoeker richt op 21 januari 2019 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten

1.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. Zij wijst er daarnaast op dat op 23 oktober 2018 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) in hoofde van de verzoekende partij werd genomen en dat tegen dit meer recente bevel geen beroep werd ingesteld, zodat het belang bij het beroep op de helling is komen te staan. De verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen voor wat haar belang betreft, maar tevens te willen volharden in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij repliceert dat de vrees voor een dergelijke schending meermaals aan bod is gekomen in het kader van verschillende verzoeken om internationale bescherming en sluit zich aan bij de beschikking.”

1.5. Door te volharden in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan, kan de verzoekende partij de beschikking niet onderuit halen. In de beschikking werd daarop uitgebreid ingegaan en werd onder meer benadrukt dat de verzoekende partij in Italië de subsidiaire beschermingsstatus geniet en werd erop gewezen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 11 december 2017 een niet-terugleidingsclausule naar Afghanistan heeft opgenomen. Van een verzoekende partij die volhardt in een grief betreffende artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan, kan bovendien worden verwacht dat ze die ontwikkelt in een beroep tegen een recentere bijlage 13quinquies, met name die van 23 oktober 2018, die ter kennis werd gebracht op de door verzoekende partij gekozen woonplaats. De verzoekende partij is hiertoe echter in gebreke gebleven.

1.6. De beschikking wordt dan ook niet onderuit gehaald. De middelen zijn ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA